

Η χαμένη γενιά του Άμπερφαν

Κύλησαν τα βουνά
θέαμα φρίκης ο χείμαρρος
ερεβώδεις οι πρόποδες της νιότης
χρίσμα καταδίκης το σφύριγμα του αέρα
φύτρωναν εκείθε, ρίζωναν τα άγρια άνθη
μα φωνές δεν ακούστηκαν άλλοτε ξανά

Κατάρρα ο ύμνος του πένθους
βουητό εκκωφαντικό
θάφτηκε ολάκερη μια γενιά
κηδεύτηκαν οράματα επερχόμενα

Σμίγουν το σούρουπο τα παιδιά
τα λίγα παραμένοντα και τα φυγαδεμένα
τα δάκρυα χύνονται στα πρόσωπα
σαν το χώμα που εχύθη στη πλαγιά
Στέρεψε το νερό το διαυγές
στάχτη σκληρή χάραξε δέρματα ωχρά
σφίγγουν τα χέρια των παιδιών,
γροθιές εμπαιθείς την απειλούν
μια μοίρα άκαμπτη, άτροπο
μπροστά στο έργο ενός κτήνους,
ενός αείμνηστου συμφέροντος
Λιθοβολήστε το ! Ακούγεται η μητρική κραυγή
Η πρόσοψη χάνεται στις σκιές

Ακουγόταν τότε πως
θα βγουν οι άγγελοι στις στέγες
με πρόσωπα γνώριμα, αδοκίμαστα
μα ουδεμία πλάκα δεν εράγισε
μείνανε τα στοιχειά αείμνηστα
πήγανε και γέμισαν, γιάνανε
τις ρωγμές αυτές, τις ματωμένες χαράδρες των χεριών
που έγδαρε το κρύο μιας νήσου σμαραγδένιας
μιας νύχτας ζοφερής
που τις σκίασε μαύρη αχλή,
και τις εστόλισε αγκαθοφόρα άλως

Έχει έρθει μια νέα μυρωδιά στον αέρα
αυτή του νυχτολούλουδου είχε πια παλιώσει.
Τώρα μυρίζει κάρβουνο.